

odvezo v red spravila. — Šesti nasvet pravi: naj zbornica sklene: da krajnski deželni zbor, opiraje se na sklepe lanskega leta, zopet prosi, da bi prihodnjemu državnemu zboru vlada podala postavo, po kateri bi se preuredil tisti zakon, ki je bil dan 28. aprila 1862. leta in da bi se odločilo, kolikošen sme biti največi davek od čistega dohodka, in da bi se odpravil ali vsaj ponižal davek o zasledovanji rudnikov; podpiral ga je poslanec dr. Toman rekoč, da to je vendar presilno, ako rudarji morajo od železa po štirikrat davek plačevati itd. Glasovanje je potrdilo odsekov nasvet. — Sedmi nasvet je bil: da kranjski deželni zbor ponovi svojo prošnjo za kazenski zakon s porotnicami. Glasovanje potrdi. — Osmi nasvet: a) deželni zbor napové vladi, da mu je zelo žal, da ni potrdila njegovega lanskega sklepa o novi rekrutni postavi, in da upa od vlade v prihodnjem državnem zboru tacega zakona. Glasovanje potrdi. — Osmi nasvet pravi: deželni zbor naj bi prosil vlade, da bi iz državne (cesarske) denarnice deželi plačala vojaško pripravo, in o tem prihodnjemu državnemu zboru na presojevanje podala zakon. Poročevalec je razložil, koliko trpi v tej reči naša dežela, ki je soseda nemirne Italije, v katero je treba zmirom pošiljati vojakov ne za brambo naše dežele, ampak za brambo cesarstva vsega, in da se morebiti le Gorici še huje godí, ker je še bliže Laškega; rekel je, da naši deželi vojaška priprava prizadeva po 12.000, pa časi tudi po 40.000 gold. stroškov na leto. Glasovanje potrdi. — Deveti nasvet govori: naj se deželni zbor javno zahvali dobrotnikom, ki so zložili, da se je sezidal nov stolp na kapelo bólnice ljubljanske, potem rajnemu gosp. Lud. Maju, ki je ljubljanski bólnici oporočil 2000 poljskih gold., in rajnemu gosp. Jerneju Zaloharju, ki je odločil 5000 gold., da bi se naredila norcem nova bolnišnica. Poslanec Ambrož je dodal, da je rajnki Zalohar oporočil tudi 4000 gold. za štiri zaloge (štipendije) po 50 gld. učencem ljubljanske gimnazije. Zbornica potrdi vse. — Deseti nasvet: zbornica naj odobrí, da je deželni odbor črnomaljskemu in bistrškemu okraju dal po 200 gold. pomoči, da so si v goveji kugi ljudje mogli kupiti sená, in pogorelcem iz Obločiča 200 gold.; vendar pa naj se pristavi, da podpora Obločičanom ni opravičena po §. 7 napotka za deželni odbor. Želeti bi bilo, da bi se ne bilo deželnemu odboru očitálo to, da je to malo miloščino podal siromakom v Obločici, ker, kakor je deželni odbornik žl. Strahl po pismih dokazal, je res zaporedoma taka strašna nesreča zadela siromake, da to, kar jim je deželni odbor podelil iz deželnega dnarja, je bil le reven darek, ki je samo o tem bil nekolikóšna dobrotá pogorelcem, da se jim je brž dal v prvi dobi velike nesreče. Zbor je potrdil, da deželni odbor nima pravice milošinj deliti.

Dopisi.

Iz Porčica na Štajarskem. † Žalostnim srcem primem za pero, da potožim o grozovitih rečeh, ktere se v doljnem Štajarju nekaj časa sem godijo. Že pomnim precej let, al žalibog, da ne pomnimo tacih. V minulih štirih letih je v našem okraji sv. Lenarta silovito pomorjenih kakih 9 oseb brez mnogo družih krvavih glav po krčmah in drugih napák. Pa kaj se je dogodilo letos na letniško nedeljo! J. Kozol, pošteni nagornjak v Porčincu, je ostal jutroma domá, ko je njegova žena odšla k prvi sv. meši. Žena se povrne iz cerkve in najde vès hram zaklenjen, moža pa nikjer. Iskala ga je pri sosedih, al nikdo ni vedil povedati ničesa od njega. Ko zopet domú pride, najde ključe na ledini, in ko hram odpré, najde vse razmetano v njem; sti-

kuje vse kote, išče in kliče moža; al o njem ni ne duha ne sluha. Kaka groza za ubogo ženo! Ne vé, kam se podati. Kmali pride tudi brat Kozolov, tudi on preišče vse po hramu; al vsi trudi so bili zastonj. Zdaj še gresta na hlev iskat, in slednjič ga najdeta na skednji, s slamo pokritega, vsega krvavega in — mrtvega! Koliki strah je to bil za celo faro, si lahko mislite. Vse je strmelo groze. — Štiri dni prej so ravno v tem okraju drugega kmeta hudobniki ponoči napadli; domá v hramu slišali so, da je vino prodal; ako bi ne bili domači mu prišli na pomoč, ki so krič zaslišali, gorjé mu! — Take hudobije se pogostoma godé, ljudstvo z glavo maja in se čudi razuzdanju, da se mu ne stopa ostrejše na pete. Umni kmetje pravijo, da od tistihmal, kar leskovica brez skrbi v grmu raste, razuzdanci rogovilijo brez straha, kakor leskov grm, ako se ne otrebi, se od leta do leta košati, in tako se brez leskovice množi tatinska in razbojniška drhal od leta do leta.*) To pa je še posebno zoperno slišati, ako kak potepúh iz ječe domú pride, pa še se očitno hvali, kako dobro se mu je v zaporu godilo; sam sem na lastne ušesa slišal ne samo enkrat, marveč višekrat, kako drhal v zaporih prepeva in jucka, da memogredoči misli, tukaj je gostija, ne zapor hudobnežev. Kam po takem pridemo?

Od sv. Ane v Slovenskih goricah 29. sušca. Š. — Tukaj si novo šolo stavimo, bilo je tudi treba, kajti stara šolna hiša je bila premajhna in morali smo vedno najemati stanovanje za tretji razred in za podučitelja. Merili so sicer imerilci že več kot deset let novo šolo in stale so nas marsikter goldinarček te komisije, al lani so jo izmerili in letos bode stala, ako gré po sreči. „Brezovec si je sam postavil tak velik hram za svojo živino, in vsa fara ne bi mogla postaviti si hrama za svojo mladino“ — je opominjal s vso pravico šavniški župan. Preračunili smo najemnino in komisije in — se odločili. Že se delo počenja, sip in podrtine kažejo mesto, ker je stara šola stala, les in kamenje in opeke okoli pa kažejo gradivo, iz kterega se ima staviti novo poslopje. Tudi zidar, mizar in ključar, vsi so vgojeni in stavba je v teku. Poslopje bode precej veliko in imelo tri šolne sobane, stanovanje za učitelja in za dva podučitelja. Dasi nekteri želijo manjše poslopje memo onega, ki je načrtano, smo vendar prepričani, da nas jedna ali dve sobi, ki utegneta za zdaj odviše biti, ne morete razdvojiti in podvzetja popačiti; kajti prvič dobro vemo, da to, kar smo pri lanski komisii za dobro spoznali, letos moramo dovršiti, lanska komisija pa je tako poslopje načrtala, ki ga namerjamo staviti in načrtu se lani nikdo ni zoperstavljal; drugič, ker je gradivo za načrtano poslopje že pripravljeno, bi stroškov malo ali celó nič ne zmanjšali, ako bi odstopili od načrta; tretjič one dve sobi, ki ste za naše šolske potrebe za zdaj zares odviše, lahko že v kratkem služite srenjskim potrebam, ako nova srenjska postava nam stvori srenje po farah, česar pričakujemo. Ti vzroki bodo našo manjščino in njene želje pomirili, akoravno smo tudi prepričani, da ima sama toliko ustavnega razuma in se vdá sklepu, ki ga je sklenila večina. Zares tajiti se pa ne more, da smo srenjčani silno obloženi s plačilom in da nas težko stane denarje spravljati, posebno ker vino skoro nobene cene nima. Nobenemu tedaj ni za zlo vzeti, ako premišljuje, kako bi se zmanjšalo plačilo. Plačati pa ima vsak za stavbe nove šole 125 odstotkov svoje dače. Lèži bi nam bilo, ko bi deželni patron, ki je dolžan nam svojo tretjino pripomagati, nam tudi po-

*) Javaljne leskovica sama more pomagati. Eno zdravilo samo ne pomaga, kjer je vzrokov več bolezní. Tú je treba globokeje seči. Vred.

mogel. Al tega ne stori, ampak politični uradnik je lani pri komisii izrekel, da patron pre nima dnarja, naj mu tedaj srenje na tri leta posodijo k tej stavbi in v treh letih jim hoče povrniti, ako še ga po novih postavah bode obvezovala taista dolžnost. Res je neka čudna prikazen, kako naše srenje pridejo k tej časti patronu denarje posoditi, pa tako se je govorilo in žalibože tudi — sklenilo. Sklep pa zopet mora veljati. Lahko je razumeti, da srenjani, dasi so vsi voljni imeti in si postaviti novo šolo, niso isto tako zadovoljni s sklepom, po katerem so prodali svojo nezavisnost patronu, ki obeta pomoč le pogojno in v treh letih. Dve tretjini, pravijo, bi radi plačali, al tretja nas boli. Našli smo tedaj to-le sredstvo, da prosimo slavni deželni zbor, naj nam posodi iz deželne blagajnice na tri leta brez obresti 3000 gold., to je, ono tretjino, ki na patrona spada. Ako nam v treh letih patron svoj pogojni dolg povrne, smo brez skrbi; ako pa bi razmere patronove se premenile na našo kvar — kar pa ne pričakujemo — bi po treh letih tretjo tretjino vsaj lêži spravili kot zdaj zaporedoma. Tako si stavimo novo šolo in upamo, da jo srečno postavimo v kljub vsem zaprekam, katerim se še je pridružil oni gospod, ki noče prejemati naloženih prispevkov iz golega „usmiljenja“ do ubogih kmetov; mislimo si pa zopet „Brezovec si je sam postavil tak velik hram za svojo živino, in vsa fara ne bi mogla postaviti si hrama za svojo mladino!“

V Gorici 2. aprila. V naši čitavnici se bote sedanjio spomlad napravile dve „besedi“, prva 13. aprila in druga 11. maja tek. l. ob 8 uri zvečer. S tem je preklican poprejšnji program veselie. V tem, ko se to naznanja, vabi k tema besedama vse družnike in prijatle čitavnice goriške

Odbor.

Iz Ajdovščine 30. marca. Veleoslavno c. kr. namestništvo v Trstu potrdilo je naše čitavniške vodila z odlokom dne 22. februarja t. l. Čitavnica v Ajdovščini je toraj postavno osnovana in ima že 63 družbenikov; na čelu ji stoji slavnoznani g. dr. Lavrič, tajnik ji je gosp. Carli. Nadjamo se, da bo dobro napredovala. Slovesno jo bomo odprli 17. aprila, to je, tretjo nedeljo po veliki noči ob 7. uri zvečer. Vabimo vse domoljube, da nas počastijo ta dan.

Iz Ljubljane. A. M. (*Cesta čez Rebernice.*) Na pismo iz vipavske doline v poslednjem listu „Novic“ odgovorim to-le: Kdor pozná to cesto po svojem lastnem ogledu, — kdor vé, kako imenitna je zavoljo bližnje zaveze z Gorico in celo laško deželo, posebno tudi za vojaštvo, — komur so znane velike nesreče, ki so se že tolikrat pripetile na tej strmini, se pač dosti čuditi ne more, da je ta cesarska cesta v tako nevarnem stanu toliko let puščena in zapuščena bila. Pisalo in komisijskonalo se je res že sila veliko in živa potreba je bila spoznana, da se preloži; tudi premerjena je bila v ta namen; al zgodilo se vendar ni nič. Res je sicer, da odtistihmal, kar železnica drči po Krasu, ni ta cesta več toliko važna, kakor je pred železnico bila; al važna je še zmiraj — važna za navadno vožnjo ljudém, pa važna tudi za čas kake vojske, ako bi se primerilo, da se železnica kakor koli razdere ali zaprè. Poslanec deželni res da more svoj glas povzdigniti, da bi se ta toliko imenitna pa tudi toliko strahovita cesta prenaradila; al ta glas ne bode toliko zmogel, kakor če se oglašijo in prošnjo ponovijo dotične soseske vse, zlasti zdaj, ko jih pomanjkanje in sila še bolj tlači kot druge leta, in to prošnjo izročijo viši c. kr. vladi naravnost ali jo pošljejo brž deželnemu zboru, da jo on izroči vladarstvu.

Iz Ljubljane. 1. dne t. m. se je snidel odbor, ki

je bil v poslednjem velikem zboru kmetijske družbe izvoljen, da se posvetuje in sklène: kaj in kako naj bi se napravilo pri nas na Kranjskem to, da bi veliki in mali svilorejci (židorejci) lahko svoje pridelane kokone (židne mešičke) prodali ali pa si ž njih dali svilo (žido) presti. V posvet za to, važno reč sta prišla iz dežele prvaka sviloreje domače: gospoda grof Barbo in žl. Langer (gospod tehant V. Vovk je bil po opravih zadržan) in pa prvák ljubljanski gosp. dr. Orel z predsednikom kmetijske družbe gosp. Terpinčem, kateremu, kakor za vsaki drugi kmetijski napredek, je tudi za svilorejo domačo mar. Sklenili so, da se napravi v Ljubljani predilnica za svilo pri g. dr. Orlu, in da on kakor tudi grof Barbo in žl. Langer skupujejo kokone, iz katerih se bode mótala svila domača. Drugi pot bode demo na drobno popisali to napravo, da bodejo naši ljudjé izvedili kako in kaj. — Pri tej priliki je gosp. grof Barbo družbi naročil, naj oglaší v njegovem imenu v „Novicah“, da vzame za čas reje svilnih črvičev, to je, od prvega do zadnjega majnika 2 ali 3 fante, od 15 do 18 let stare, ki se bojo pri njem v Rakovniku na Dolenskem učili črviče umno gleštati in murve umno obrezovati; hrano (živež) in stanovanje bojo imeli zastonj pri njem. Ravno tako tudi gosp. dr. Orel v Ljubljani vzame 1 ali 2 fanta v poduk. To domoljubno ponudbo razglášamo s toliko večim veseljem, ker se nadjamo, da se te lepe prilóžnosti bode rado poslužilo več mladenčev. Naj se le kmali oglašijo pri omenjenih gospodih, da ne pridejo prepozno.

— Matica slovenska, ki ima s svojimi začasnimi odborniki prihodnji pondeljek popoldne svoj prvi zbor, je po pismu, ki ga je prejel vrednik „Novic“ od gosp. dr. Pauliča, denarničarja sl. čitavnice mariborske, zopet dobila 208 gold. 12 kr., ki so jih podali gospodje: Josip Goriup, Jos. Baudalo, kaplan Jančar, dr. Serbec, Em. Choholovšek, Jan. Junker, And. Repič; dodan je tudi ostanek iz računa tisočletnice C. in M. v Mariboru.

— Na praznik v pondeljek je pri veliki maši, ki so jo obhajali prečastiti stolni prošt in general-vikar g. Kos, pel pevski zbor čitavnice naše; bilo je gospodov, gospodičin in gospej, katerim se je pridružila tudi najslavniša naša pevkinja gospá Leopoldina Gregoričeva, v vsem skupaj čez 60. Cerkvene obhajila sicer ne spadajo v časnikarsk popis, al ker drugod in celó v Rimu posebno slovesne maše v časnikih omenjajo, naj tudi mi povemo, kako je bilo. S tolikšnim in takim korom in efektom nismo še slišali v Ljubljani vokalne maše, to je, maše „brez trompet in pavk“, samo pete. In kako se je pelo! Najlepsi glasovi, ki jih ima zdaj mesto naše, so se čuli ali v zboru možkem in ženskem, ali v čveterospevih (gosp. Vikt. Bučarja, Bern. Jentel-na, Vojteha Valenta in Fer. Sajovic-a), ali v samospevih (gospé Gregorič-eve, gosp. Vikt. Bučarja in pevovodja gosp. Fabjana), da se je človeku zdaj srce topilo, zdaj povzdigovalo v veličastne občutke. Težka maša Haslingerjeva s krasnimi vlogami bila je res tako izvrstno izpeljana od konca do kraja, da zdaj, ko je občinstvo slišalo naše pevce in pevkinje, se po hvali, ki so jo danes prejeli, še bolj ponašamo ž njimi. Naš pevovodja gosp. Fabjan pa je storil danes toliki korak v svoji veljavi naprej, da smo mojstrom v Pragi, ki so ga nam poslali, še dvakrat bolj hvaležni. Pri tej maši pa smo res tudi mi čutili in z nami vred velika večina, da je prav, da so na Laškem prepovedane maše s tisto godbo, ki je le v gledišču ali pri družih svetnih produkcijah na svojem mestu, ne pa v cerkvi, kjer le orglje in pesmi imajo svojo pravico.

— Čitavnica naša sklene svoje zimske veselice prihodnjo nedeljo. Veselica se bo začela s petjem in muzikalno produkcijo; „besedo“ pa sklene ples. Začetek je ob 8. uri.

— (*Besedica gosp. dr. Issleibu, ki je menda pisatelj wodnih člankov „leitartikelnov“ in obravnav deželnega zbora v „Laibach. Zeitg.“*) Ktero stranko zastopa dr. Issleib, to že dolgo ni nikakoršna skrivnost deželi; očitno je že to samo po tem, da govore v slovenskem jeziku odpravlja s tem, da pravi: „ta ali uni je govoril slovenski“, — kaj je govoril, naj sveti duh bravec samim pové. Al to nas celó nič ne briga, ker imamo slovenske časnike, pa tudi to nas ne moti, da „leitartikelne“ piše po svoje; papir je njegov, misel je vsakemu prosta njemu in nam, tedaj tudi beseda. Premalo ustavni bi bili, ako bi od nasprotne stranke terjali, da piše po naši; bomo že tudi mi ob svojem času „leitartikelne“ prinesli. To je tedaj vse prav. Al zoper to se imamo pravico pritožiti, da v popisih obravnav zborovih enostransko pot hodi, da namreč govore nektere obširno razklada, govore družih pa krči tako, da niso ničemur podobni in da bravec večkrat misli: kaj zlodja! ali govornik X ni vedil Y nič odgovoriti, in da se večidel ne vé, kako se govor z nasprotnim govorom vjema. Gotovo je, da časnikarski popisi ne morejo biti štenografično obširni; al neenostranost terja, da se v popisih (ne v „leitartikelnih“) enemu dá to kar družemu. Če se piše: „ta in ta je rekel, da to in to ne veljá za to in to nič“, terja pravica, da se tudi pové, kaj je drugi govornik zoper to govoril. Taktika taka, da eden ima polno besedo, drugi le odlomke, napeljuje vodo le na mlin „leitartikelnov“, ne pa da bi dala bravec „treues Abbild der Verhandlungen.“ Če pa je „leitartikel“ v nekterih rečéh celó napčen, kakor na priliko, včerajšni, ki pravi „anstatt bezüglic der Beischaffung einer Localität durch Pacht, Zubau zum Lycealgebäude oder gänzlicher Neubau“, moti to ljudi, katerim niso znani sklepi deželnega zbora, ki je pred vsem napotil deželni odbor v šolsko hišo itd., ne pa Nr. 1 na „Pacht“, in pripelje pisatelja v zadrego, da v drugi seji mora preklicovati, kar je rekel v prvi. Tako pravi tudi popis v včerajšni „Laib. Zeitg.“, da se je dr. Bleiweis izgovarjal, da ni tako mislil, „was er bezüglic der Lehranstalten gesagt habe.“ Kaj če to reči! Bravec ne more družega misliti, kakor da je preklical, kar je „bezüglic der Lehranstalten“ poprej govoril. To pa je vse pomota; le kar je zastran „razpora“ med učilnicami rekel, to je Njih eksc. cesarskemu namestniku razjasnil, da ni tako rekel ali da ni bil dobro razumljen. Le o „potrpežljivosti“ je govoril, ki naj jo ima šola do šole. Mōgli bi navesti še sto reči, ki niso kakor bi imele biti zarad govorov dr. Tomanovih in Svetčevih — al dosti je to, da v popisih zborovih obravnav, kateri se svetu predstavljajo kot resnični posnetki iz govorov, terjamo pravično objektivnost, ne pa, da se preočitno le voda vodi na mlin „leitartikelnov.“ Taki so tudi ljubljanski telegrami; na priliko: „Antrag des Landesausschusses auf.... Abg. X bekämpfte denselben....“, kaj pa je „der Bekämpfte“ v ravno tisti seji odgovoril, ni duha ne sluha! Če se že telegrami korespondentom plačujejo, naj plačo saj pošteno zaslužijo, da vse povejo, kar je bilo, po kratki šegi telegramov, ali pa — nič.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Časniki tožijo, da deželni zbori so letos brez posebne pomembe, ker ces. kr. ministerstvo jim ni

dalo novih predlogov, in domače reči so večidel samo materialne, dnarne. Če bi letos ne bilo deželnih odborov, ki morajo odgovor dajati za svoje predloge zborom, čisto idilično bi tekli njih dnevi. „Novice“ bi rade povedale iz zbora štajarskega, koroškega itd. marsikaj, pa dozdej res ni važnih sklepov. Važno je iz praškega deželnega zbora to, da je ministerstvo učencem kmetijskih šol obljubilo milosti zastran vojaščine. — Nadvojvodinja Hildegarda, občespoštovana gospá nadvojvoda Albrechta je 2. dne t. m. na Dunaji za pljučnico umrla. — Ko se je nadvojvoda Maksimilian že na pot v Mexiko pripravil, da se ondi vsede na prestol cesarski, je počil glas, da si je s presvitlo svojo rodovino zastran pravic do nasledstva na prestolu avstrijskem navskriž. Zdaj je ta reč poravnana, „Dipl. Corr. pravi, tako, da za 6 let obdrži te pravice. 10. dne t. m. bo novi cesar sprejel poslance mexikanske. — Drugi zvezek mnogocenjenega obrtnijskega zemljovida (Industrie-Atlas), ki ga izdajata dr. Klun in Lange, je prišel na svetlo. — „Dombbran“, nov političen časnik, je dovoljen; izhajal bode v Zagrebu pod vredništvom g. Gj. Deželića. — „Glasnik Dalmatinski“ začel je žalibog! podpihovati iznova razprtje med Srbi in Hrvati. — Srbska matica se 21. maja preseli v Novi Sad. — V Hercogvaldu poleg Dvora na Marskem je nedavno 40 let stara žena nekega grajšinskega oskrbnika porodila 27. otroka. Pač redka prikazen! — Najvažniša novica na političnem polji preteklega tedna je ta, da cesar Napoleon, ki je tako dolgo molčal o homatijah šlesvik-holštajnskih, je razglasil svoje misli zdaj tako čudno, da vse vlade, ki so se že radovale konferencij, so zelo osupnjene. „Kaj si bote dolgo glavo ubijali“ — je rekel — „kdo naj bode vladar holštajnski. Prašajte narod: ktero vlado in ktereга vladarja hoče? On naj po glasovanji pové, kaj hoče in kogar hoče, in ta naj bode.“ To je pomenljiva beseda, in ker, kakor se bere, nemški narod zdaj nekako rad ozira na Napoleona, utegnejo iz tega nasveta, s katerim je konferencije spodbil, začeti se nove homatije. Žalibog le, da se je v nesrečnem Šlesviku že toliko krvi prelilo. — Laška vlada se čedalje bolj pripravlja na hudo vojsko. Ker je to znano vsemu svetu, je res smešno slišati, da je g. Nigra, poslanec laške vlade v Parizu, francozko vlado prosil, naj resno terja pozvedbo od avstrijske vlade, zakaj se ona tako obrožuje. — Kakor „Ost und West“ piše, je gotovo, da prvaki evropejske revolucije Türr, Košut in Klapka so v Valahii, kjer se zbira mnogo Talijanov in begúnov iz Poljskega in Ogerskega; čmu, se ne vé; gotovo pa je, da se tudi Turčija pripravlja na vojsko — morebiti poslednjo. — Starešinstvo srbsko hoče, da so vladni ministri odgovorni za svoje djanja. Leta 1865 se ima neki repata zvezda prikazati, ktera tako blizu zemlje pride, da bo tri dni in tri noči največa svetloba.

Žitna cena

v Ljubljani 4. aprila 1864.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 5 fl. 22. — banaške 5 fl. 22. — turšice 3 fl. 10. — soršice 4 fl. 10. — rež 3 fl. 33. — ječmena 2 fl. 8. — prosa 2 fl. 90. — ajde 2 fl. 66. — oves 2 fl. 30.

Kursi na Dunaji 5. aprila.

5 % metaliki 73 fl. 40 kr. Ažijo srebra 15 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 81 fl. 25 kr. Cekini 5 fl. 53 kr.